

עפ"א 56870/09/20 - מארה רינב נגד היחידה הארצית לאכיפה דיני התכנון ובניה,מר דודו אוהיון מנהל מחוז צפון של היח האר

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

11 אוקטובר 2020

עפ"א 56870-09-20 רינב נ' לאכיפה דיני התכנון ובניה ואח'

מספר בקשה:4

בפני	כב' השופט יצחק כהן, סגן נשיא
מבקשים	1. מארה רינב
נגד	
משיבים	1. היחידה הארצית לאכיפה דיני התכנון ובניה 2. מר דודו אוהיון מנהל מחוז צפון של היח האר

החלטה

1. בקשה לעיון חוזר בהחלטתי מתאריך 4.10.2020, בה דחיתי בקשת המבקשת לעכב ביצוע צו הריסה מנהלי, לאור ערעור שהוגש על החלטת בית משפט השלום בעכו (כב' השופט מר ע' רוזנס), שדחה בקשת המבקשת לבטל צו הריסה מינהלי שניתן נגדה.
2. הבקשה הוגשה בעקבות העובדה, שהמותב לפניו נקבע ערעורה של המבקשת לדיון, נאלץ, בשל נסיבות הזמן, לדחות את הדיון שהיה קבוע ליום 15.10.2020 ליום 27.10.2020.
3. בבקשה חוזר בא כוח המבקשת על הטענה, שאם לא יינתן צו לעיכוב ביצוע צו ההריסה המנהלי, וצו ההריסה יבוצע קודם שהדיון יתקיים, יסכל הדבר את הדיון בערעור לגופו וייתרו. בא כוח המבקשת נסמך, בין היתר על דברי כב' נשיאת בית המשפט העליון, השופטת א' חיות, בע"פ 2981/20 **תל גנים יזמות לבניה בע"מ נ' עיריית רמת גן** (23.6.2020). באותו מקרה נדון ערעור על החלטת בית משפט שלא לפסול עצמו מלדון בערעור על צו הריסה מנהלי, ואגב הדיון בערעור קבעה כב' הנשיאה:

"עם זאת, בנסיבות העניין הקביעות שקבע המותב בהחלטתו בדחות את הבקשה לעיכוב ביצוע צו ההריסה, היו גורפות ונחרצות וזאת, מבלי שבית המשפט התייחס בהחלטה לסיכויי הערעור או למאזן הנוחות. הדברים מעוררים קושי בייחוד משום שהריסת הבנייה יוצרת מצב בלתי הפיך ומייתרת למעשה את הערעור."

4. לאחר ששקלתי טענות בא כוח המבקשת, הנני מחליט לדחות את הבקשה.

בשונה מההחלטה שעמדה לערעור לפני כב' הנשיאה חיות בע"פ 2981/20, בהחלטתי מתאריך 4.10.2020 בחנתי את סיכויי הערעור, וקבעתי כי אינם טובים. כמו כן, בהחלטתי האמורה התייחסתי ל"ברירת המחדל" שנקבעה בסעיף 254ח' לחוק התכנון והבניה, תשכ"ה - 1975, הקובעת שאין לעכב ביצוע צו הריסה מינהלי גם אם הוגש ערעור על החלטת בית משפט הדוחה את הבקשה לבטלו, אלא בנסיבות מיוחדות שנקבעו, ואשר לדעתי לא מתקיימות בעניינה של המבקשת. כפי שציינתי בהחלטתי, המחוקק ככל הנראה היה מודע לאפשרות, שביצוע צו הריסה לפני שמיעת הערעור יפגע בדיון בערעור לגופו. כאשר כוונת המחוקק ברורה, אין בתי המשפט רשאים לפעול בניגוד לה.

בהמשך לדברים שצוטטו על ידי בא כוח המבקשת מפסק הדין בע"פ 2981/20, קבעה כב' הנשיאה חיות בדברים הבאים:

"בכך אין כדי לומר כי בכל מקרה שבו מוגש ערעור על הריסת בניה יש להיעתר לבקשה לעיכוב ביצוע, אך בהחלט מן הראוי כי החלטה הדוחה בקשה לעיכוב בנסיבות אלה תהא מפורטת ותבהיר את הטעמים לכך על פי המבחנים הנוהגים עימנו בהקשר זה."

5. לדברים שלעיל אוסיף, כי סיטואציה דומה התעוררה בעניינה של המבקשת, כאשר בית משפט קמא דחה בקשתה לעכב את ביצוע צו ההריסה המנהלי, שהוגשה לצד הבקשה העיקרית לבטל את צו ההריסה. המבקשת ערערה לבית המשפט שם ניתן לה הצו המבוקש, אך בהמשך הדברים ביקשה המבקשת מהמותב כי יפסול עצמו. כאשר אף בקשתה זו נדחתה, ערערה המבקשת לבית המשפט העליון. בפסק הדין שניתן (ע"פ 5603/20 **רינוב נ' אוחיון** (17.8.2020), אבחנה כב' הנשיאה חיות את עניינה של המבקשת מהעניין שנדון בע"פ 2981/20, והדברים יפים אף לעניין הנדון עתה לפני.

6. להבדיל מדברי כב' הנשיאה חיות בע"פ 2981/20 הנ"ל, ראוי כי ניתן דעתנו לדברים שנקבעו על ידי כב' השופט ד' מינץ בע"פ 7552/19 **כנפו נ' עיריית ראשון לציון** (20.11.2019):

"תכליתם של צווי הריסה מנהליים לתת מענה מידי ויעיל לבנייה בלתי חוקית ולמנוע יצירת עובדות בשטח אשר יקשה לשנותן (ע"פ 10505/03 **אזולאי נ' מדינת ישראל (הוועדה המקומית של עיריית תל אביב-יפו)**, פ"ד נח(3) 625, 627 (2003); ע"פ 423/14 **סיטון נ' עיריית תל אביב**, פסקה 4 (16.1.2014)). לכן, הכלל הוא כי יש לקיים צו הריסה במועדו למעט במקרים חריגים ויוצאי דופן, ובהם כאשר היתר הבניה מצוי "בהישג יד", אשר העיכוב בהשגתו הינו עניין פורמלי בלבד. זאת כאשר הנטל להוכיח כי קבלת ההיתר קרובה מוטל על המבקש את עיכוב ביצוע צו ההריסה, ואין די בטענות בעלמא בדבר קיומו של הליך תכנוני כלשהו (רע"פ 9218/17 **חבשי נ' הוועדה המקומית לתכנון ובנייה**, פסקה 16 (21.1.2018); רע"פ 8220/15 **כפאיה נ' מדינת ישראל**, פסקה 9 (27.12.2015)). מעיון במסמכים אשר צורפו לבקשה, אשר כללו בקשה

עמוד 2

לקבלת תיק מידע מהוועדה המקומית לתכנון ובניה והודעת דוא"ל המאשרת כי בקשה זו הינה תקינה, לא עולה כי ההיתר אכן נמצא בהישג ידו של המערער בעת הזו. "

וראו גם: ע"פ 1301/20 **איהב נ' מנהל היחידה הארצית לאכיפת דיני התכנון והבניה** (25.2.2020), אף הוא מפי כב' השופט ד' מינץ.

5. בעניינה של המערערת לא מתקיימות נסיבות מאלה המפורטות בדברים שלעיל, המצדיקות עיכוב ביצוע צו ההריסה עד לשמיעת הערעור. דחיית מועד הדיון בשלב נסיבות השעה, מתאריך 15.10.2020 לתאריך 27.10.2020, עדיין אינה יוצרת את הבסיס הדרוש לשם עיכוב ביצוע צו ההריסה המנהלי בניגוד ל"ברירת המחדל" שנקבע בסעיף 254ח' לחוק התכנון והבניה.

6. אשר על כן הנני דוחה את הבקשה לעיון חוזק בהחלטתי מתאריך 4.10.2020.

ניתנה היום, כ"ג תשרי תשפ"א, 11 אוקטובר 2020, בהעדר

הצדדים.